

ARHEOLOGIA MOLDOVEI, XXX/ 2007, EDITURA ACADEMIEI ROMÂNE, BUCUREȘTI, 2008, 498 P.

Periodicul ieșean, care-l are drept fondator pe academicianul Mircea Petrescu-Dîmbovița, iar ca redactor responsabil pe universitarul Victor Spinei (membru corespondent al Academiei Române), a împlinit trei decenii de la prima apariție. Așadar, un număr aniversar – unul al deplinei maturități științifico-academice și editoriale... Maturitate reflectată atât prin autorii români sau străini care au publicat, peste decenii – articole, studii, materiale, documente, sinteze, rezultate ale cercetărilor interdisciplinare, note bibliografice, recenzii, rapoarte ale stagiilor de documentare, diverse nuanțări ale vieții științifice sau ale discuțiilor interacademice, omagieri, prezentări ale aniversărilor deosebite sau ale evenimentelor mai triste, etc., – dar și prin componența colegiului sau a comitetului de redacție, care s-au preocupat de apariția, în condiții optime, a *Arheologiei Moldovei* – XXX/2007 (2008).

Structurarea sumarului în șapte secțiuni, reproducerea imaginilor și a fotografiilor, a hărților, graficelor, desenelor, tabelelor statistice, precum și scanarea diferitor publicații – toate nu țin decât de o marcă a prestigiului, de care s-a bucurat și se bucură, atât științific, cât și editorial, *Arheologia Moldovei*.

Conținutul acestui ultim număr nu se îndepărtează, sub nici o formă, de la rigurozitatea precedentelor. Astfel, secțiunea de „STUDII” (p. 7-197) ne oferă pe lângă datele interesante despre cultura Cucuteni-Tripolie sau considerațiile asupra a două surse de materii prime (fiecare cu întrebunțări diferite în preistorie, ca, de altfel, și astăzi) – lutul și sarea – și o secvență dintr-un studiu mai amplu asupra credibilității lui Herodot, un articol despre purtarea crucilor pectorale (secolele VI-VII d. Hr.), precum și câteva coordonate evolutive ale episcopiei cumanilor sau ale elementelor ȳestimentare medievale.

În secțiunea de „NUMISMATICĂ” (p. 199-235) sunt prezentate, prin două articole, o posibilă evoluție a monedei – de la apariția acesteia și până la începutul primului mileniu creștin – dar și un *addendum* la un tezaur monetar descoperit recent în capitala moldavă.

„NOTELE” (p. 237-327) – familiare celor care lecturează de ani buni publicația – sunt consistente calitativ și cantitativ, surprinzând atât aspecte particulare ale evoluției civilizației umane (ne referim aici la prelucrarea metalelor și ceramica diferitor grupuri culturale, din teritoriile de pe ambele maluri ale Prutului și de la nord-vestul Mării Negre), observații generale despre o așezare antică mai puțin cunoscută, sau cele referitoare la arealele elenistic/roman, cât și o notă filologică pe marginea unor controverse legate de „Părintele istoriei”.

Segmentul destinat „CERCETĂRILOR INTERDISCIPLINARE” (p.

329-357) vizează, pe de o parte, studierea conexiunilor dintre domeniile arheologiei și cel al botanicii, iar pe de altă parte, implicațiile lingvistice și istorice ale unui vechi germanism.

Consistentă este și secțiunea „RECENZIILOR ȘI A NOTELOR BIBLIOGRAFICE” (p. 359-418), fiind supuse atenției un număr de 25 lucrări de specialitate din domenii diverse, cum ar fi: introducere (în) și istoriografie a arheologiei, numismatică, arhitectură monumentală daco-getică, romană sau medievală românească, civilizație și arhitectură urbană celtică, legislație și economie romană, religie, migrație a diferitor populații, documente medievale, ș. a. – individuale sau de grup, a unei culegeri de studii și a unui dicționar de termeni și expresii.

Nuanțări ale „VIEȚII ȘTIINȚIFICE” sunt prezente și în acest număr ale periodicului ieșean. De altfel, repere ale activității științifice a institutului care patronează, printre altele, și apariția *Arheologiei Moldovei*, au fost inserate, spre o mai bună mediatizare, în cea mai mare parte a sumarelor publicației. Nu lipsesc nici menționarea activităților adiacente descoperirii tezaurului monetar de la Iași (2002), pe de o parte, sau coordonatele stagiilor de documentare din străinătate, pe de altă parte.

Ultimele două secțiuni (ANIVERSARIA & OBITUARIA) nu fac decât să ne bucure, alături de omagiții străini, din București sau din Bacău, la împlinirea unor adevărate „vârste ale înțelepciunii”, dar să ne și întristeze, la dispariția câtorva personalități ale vieții științifice de la noi sau de la sudul Dunării.

Un număr complet și complex, în același timp, o apariție editorială cu un cuprins divers, cum, probabil că, și-ar dori să tipărească și alte periodice, fie ele românești sau străine.

Dimitrie-Ovidiu Boldur